

Arrest

nr. 127 189 van 17 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK loco advocaat E. SCHOUTEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft huidig beroep te hebben ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2014.

Daaropvolgend werd de verzoekende partij er middels een beschikking van 15 mei 2014 van op de hoogte gebracht dat de kamervoorzitter of de door haar aangewezen rechter met betrekking tot het door de verzoekende partij ingestelde beroep van oordeel was toepassing te moeten maken van artikel 39/73, §§1 en 2 van de vreemdelingenwet zodat een mondeling debat geen meerwaarde heeft en beroep aldus via een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende gronden:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststelling dat (i) zij op intentionele wijze getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden door haar Pakistaans paspoort en visum voor het Verenigd Koninkrijk en tevens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk achter te houden, (ii) zij en haar echtgenoot geen asielaanvraag hebben ingediend in het Verenigd Koninkrijk, (iii) er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de authenticiteit van de door haar neergelegde juridische documenten en (iv) zij slechts geringe kennis en interesse heeft over de aanklacht wat nochtans de kern is van haar asielrelaas.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat er thans in de geboortestreek van verzoekster, met name de provincie Azad Kashmir, geen sprake is van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

1.2.1. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

1.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

1.2.3. Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). De Raad benadrukt dat op verzoekster een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar asielaanvraag en het aan haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verzoekster de asielinstanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden door te liegen over haar Pakistaans paspoort, haar visum voor het Verenigd Koninkrijk en haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk.

Daarnaast blijkt dat de authenticiteit van de door verzoekster neergelegde juridische documenten ernstig betwijfeld kunnen worden en dat haar kennis en interesse over de aanklacht, nochtans de kern van haar asielrelaas, uiterst gering is. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij of zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn of haar persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten. Het feit dat zij nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan interesse bij verzoekster en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar ingeroepen vrees voor vervolging. Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen poging om bovenstaande vaststellingen te ontkrachten.

1.2.4. Gelet op het voorgaande en op de vaststelling dat verzoekster en haar echtgenoot geen asielaanvraag indienden in het Verenigd Koninkrijk gedurende hun verblijf aldaar, kan er geen geloof meer worden gehecht aan haar asielrelaas. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.2.5. In de mate verzoekster voorhoudt een alleenstaande vrouw te zijn - zij verwijst hiertoe naar een attest van de psychiater en de sociale medewerker en naar een brief van de sociaal assistent - en in dit verband informatie aanhaalt die de extreme moeilijkheden voor een alleenstaande vrouw in Pakistan aantoon, wijst de Raad er op dat, gelet op bovenstaande vaststellingen, verzoeksters algehele geloofwaardigheid volledig ondermijnd wordt waardoor zij geen zekerheid weet te bieden omtrent de stelling als zou zij bij terugkeer naar Pakistan tot een specifieke sociale groep van alleenstaande vrouwen met een vrees voor vervolging op basis van gender-gerelateerde aspecten behoren.

Voor zover er hieraan toch nog enig geloof kan gehecht worden, wijst de Raad er op dat, zoals ook verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt, het loutere feit een alleenstaande vrouw te zijn met kinderen nog geen reden is om te veronderstellen dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst als dusdanig zal gepercipieerd en vervolgd worden. Het profiel van alleenstaande vrouw dient immers niet alleen beoordeeld te worden naar verzoeksters echtelijke situatie doch tevens dient te worden gekeken naar het netwerk waarop zij kan terugvallen in geval van terugkeer naar Pakistan. In casu verklaart verzoekster over een uitgebreid familiaal en sociaal netwerk in Pakistan te beschikken. Verzoekster stelde ten tijde van haar gehoor op het Commissariaat-generaal weliswaar dat zij geen contact meer had met haar familie sinds haar vlucht, doch het dient te worden opgemerkt dat zij dit gebrek aan contact uitdrukkelijk verbond aan de door haar naar voren gebrachte problemen dewelke ongeloofwaardig werden bevonden. Derhalve is er, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas – dat overigens op geen enkele wijze wordt weerlegd in onderhavig verzoekschrift – geen enkele reden om aan te nemen dat verzoekster geen contact meer zou onderhouden met haar familie in haar land van herkomst en zij zich bij terugkeer niet opnieuw in datzelfde netwerk zou kunnen vestigen.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar een rapport inzake de algemene situatie van alleenstaande vrouwen in Pakistan, doch toont hiermee niet in concreto aan dat zij zich bij terugkeer in een gelijkaardige situatie zal bevinden. Verzoekster brengt geen enkel argumentatie naar voren waaruit zou blijken dat zij daadwerkelijk geen contact meer zou hebben met haar familie en vrienden noch toont zij concreet aan dat zij in casu als dusdanig zal gepercipieerd worden door haar familie. Verder merkt verwerende partij terecht op dat verzoekster evenmin uit een zeer traditionele familie komt nu zij in Pakistan mocht studeren alsook voor verschillende internationale organisaties mocht werken voor haar huwelijk met haar echtgenoot.

De attesten gevoegd bij het verzoekschrift doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Daargelaten de vraag in welke mate de betrokken psychiaters zich een correct oordeel kunnen vormen over de door verzoekster en haar jongste dochter naar voren gebrachte feiten en de sociaal assistente in het open opvangcentrum een compleet zicht zou hebben op verzoeksters doen en laten buiten het centrum, wijst de Raad er op dat verzoekster op geen enkele manier concreet aantoonde dat zij in geval van terugkeer naar Pakistan niet op hetzelfde netwerk zal kunnen beroepen als voorheen. Deze vaststelling klemde des te meer gelet op het gegeven dat verzoekster in haar verzoekschrift geen enkele poging heeft ondernomen om de gedane vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, en bijgevolg de onmogelijkheid zich onder datzelfde netwerk te plaatsen, te weerleggen.

1.3. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat de situatie in de geboortestreek van verzoekster, met name de provincie Azad Kashmir, van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het internetartikel waarnaar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst, vermogt bovenstaande vaststelling niet in een ander daglicht te stellen. Uit een analyse van het aantal burgerslachtoffers van de afgelopen 23 jaren kan immers niet besloten worden dat burgers thans in Azad Kashmir een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont derhalve niet aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is.

1.4. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster niet in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

Op 30 mei 2014 maakt de verzoekende partij aan deze Raad haar verzoek tot horen over.

Na verzoekende partij te hebben gehoord ter terechtzitting van 11 juli 2014, is de Raad van oordeel dat onderhavig beroep niet via een louter schriftelijke procedure kan worden behandeld.

Het komt gepast voor de zaak naar de algemene rol te verwijzen, teneinde het beroep overeenkomstig de gewone procedure krachtens de artikelen 39/74 en 39/75 van de vreemdelingenwet op te roepen en te behandelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Artikel 2

De partijen worden hierbij opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 5 september 2014 om 9.30 uur.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS